

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת חקת

תלמודי, עד שזכיתי לכתוב הרבה ספרים על התורה, וכל זה בזכות כוח הרצון.

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (יט, יד)

"אדם כי ימות באהל" - באהלה של תורה. אין לו בעולמו אלא ד' אמות של תורה. כל זמנו, כל כוחותיו, כל מעייניו - בתורה הקדושה, תורת חיים.

בצעירותי למדתי בישיבה קטנה של פוניבז'. פעם בא הרבי רבי שלום שבדרון זצ"ל למסור 'שמועס' (שיחה) לבחורים, ובתוך הדברים ספר את הסיפור הבא.

כידוע, ה"שאגת אריה" היזה עורך גלות. היזה לבוש כעני ואביון, נודד מעיירה לעיירה ומתאכסן בבתי יהודים שהלינו אותו בביתם ונתנו לו מעט אוכל. כמוכן, איש לא הכירו, כלם סברו שהוא איש פשוט.

פעם התאכסן אצל משפחה אחת. נתנו לו לאכול צלחת מרק. בעודנו שקוע בעולמות עליונים נשפך מעט מרק על השלחן. כעסה בעלת הבית והתחילה לגעור בו: "מדוע לכלכת את המפה, אתה לא שם לב איך אתה אוכל?..."

צעקותיה של האשה העירו אותו ממחשבותיו והחזירוהו לקרקע המציאות. הוא שאל לפשר הצעקות, ואמרו לו שהן כווננו כלפיו... הוא לא הבין על מה ועל

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (יט, יד)

מפאן דרשו חז"ל (ברכות דף סג:): "שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה" שנאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" - זאת התורה תהא מתקיימת, במי שבמסירות נפש לא יסור מאהלה של תורה. דגמה למי שתורתו התקיימה, לאחר ששקע את עצמו באהלה של תורה, היזה הנצי"ב מוולוז'ין.

וכך ספר על עצמו הנצי"ב, בעת שהוציא לאור את פירושו הגדול על התורה: בהיותי ילד, לא גליתי כל ענין בלימוד, וכל נסיונות אבי למשוך את לבי לתורה לא הועילו, עד שהתיאש ממני.

באחד הערבים שמעתי את אבי שח לאמי אודותי, כשדמעות זולגות מעיניו וקולו נשנק מבכי, וכך אמר לה: נסיתי בכל דרך אפשרית לענין את בננו בלימוד, אך כל מאמצי לא הועילו. מכיון שפה, למרות רצוני העז שיהיה בננו תלמיד חכם, נאלץ ללמדו מלאכה כלשהי, וכך לפחות לא ישב בטל.

כאבו הגדול של אבי זעזע אותי עד עמקי נפשי, עד שרצתי אליו והבטחתי לו כי מהיום והלאה אתמסר ללימוד התורה. ואכן קיימתי את דברי, וברצון עז שקדתי על

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

לָמָּה, וּבַעֲלַת הַבַּיִת שָׁבָה וְהִסְבִּירָה לוֹ...

כְּשֶׁשָּׁמַע זֹאת, הִתְנַצֵּל עַל מַעֲשָׂהּ, קָם מִהַשְׁלֶחַן, הוֹדָה לַמֶּאֲרָחִיו עַל הַכִּנְסַת הָאוֹרְחִים, נָטַל אֶת שָׁקוֹ וּבּוּ מַעֲט מִטְּלָטְלֵיו - וַעֲשֵׂה דְרָכּוֹ לָשׁוּב לְעִירוֹ. קֵץ לַגְּלוּת!

תַּלְמִידָיו הוֹפְתָּעוּ לְרֹאוֹתוֹ שֶׁבִּמֵּן הַגְּלוּת מֵהָר מִן הַצָּפוֹי, וּבִקְשׁוּ לָדַעַת מָה הַסִּיפָה שֶׁקִּיַּצַּר אֶת גְּלוּתוֹ.

סִפֵּר לָהֶם אֶת הַמַּעֲשֵׂה בְּאוֹתָהּ בַּעֲלַת בַּיִת שֶׁגָּעְרָה בּוֹ עַל שֶׁשָּׁפַךְ מַעֲט מֶרֶק וְהִכְתִּים אֶת מַפֵּת הַשְׁלֶחַן, וְאָמַר כִּי בַּעֲקֻבוֹת זֹאת גָּדַע אֶת גְּלוּתוֹ.

תָּמָהּ הוּא הַתַּלְמִידִים: "רַבֵּנוּ, תוֹרָה הִיא וְלִלְמוֹד אָנוּ צְרִיכִים. מִמָּה נִפְשָׁה, אִם יֵשׁ צָרָה בַּגְּלוּת, וְכִי בַּגֶּלֶל צָעָקָה אַחַת שֶׁל אִיזוֹ בַּעֲלַת בַּיִת שָׁמַיִם קֵץ לַגְּלוּת?! וּבִיּוֹתֵר קָשָׁה, הֲרִי כָּל תַּכְלִית הַגְּלוּת הִיא לְשִׁבּוֹר אֶת הַמִּידוֹת וּלְסִבּוֹר בּוֹשׁוֹת וּבִזְיוֹנוֹת, וּמָה זֶה גָּעְרָה שֶׁל אִיזוֹ בַּעֲלַת בַּיִת לְעוֹמֶת כָּל הַסֶּכֶל וְהַבִּזְיוֹנוֹת שֶׁעוֹבְרִים בַּגְּלוּת?"

אָמַר לָהֶם: "אֲסַבִּיר לָכֶם פֶּשֶׁר הָעִנְיָן. כְּשֶׁאֲנִי יוֹצֵא לַגְּלוּת, כָּל זְמַנִּי מוֹקְדֵשׁ לַתּוֹרָה וּלְעַבֻּדַת ה'. זֶה עֵיקַר מַעֲלַת הַגְּלוּת. וְהֵנָּה, כְּשֶׁאוֹתָהּ בַּעֲלַת בַּיִת צָעָקָה עָלַי, בְּאוֹתוֹ רָגַע הוֹפְרָעִתִי מִלִּימּוּדִי, נֶאֱלָצְתִּי לְהַפְסִיק אֶת עֵינֵי בַּתּוֹרָה וּלְבַרֵּר אֶת פֶּשֶׁר הַצָּעָקָה, וְאִם גְּלוּת גּוֹרֶמֶת לְבִיטוּל תּוֹרָה - אֵין לָהּ עֵרָךְ! עַל כֵּן תִּכְףּ וּמִיד הַפְּסָקָתִי אֶת הַגְּלוּת וּשְׁבַתִּי לְעִירִי, לְבֵית הַמִּדְרָשׁ."

מָה זֶה 'בִּיטוּל תּוֹרָה' שֶׁל ה' שֶׁאֲגִת אַרְיָה! כָּל כָּלוּ שֶׁקוֹעַ בַּתּוֹרָה, מְנוּתֵק לְגִמְרֵי מִהַמְצִיאוֹת הָאֲרָצִית, וְתוֹךְ כְּדִי כִּךְ נִפְסַק חוּט הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁל לְרָגַע אֶחָד - זֶה ה'בִּיטוּל תּוֹרָה' שֶׁל ה' שֶׁאֲגִת אַרְיָה! וְהַבִּיטוּל תּוֹרָה הַזֶּה שֶׁל רָגַע אֶחָד הוּא סִיפָה מְסַפֶּקֶת לְחַסֵּל אֶת הַגְּלוּת וּלְשׁוּב הַבֵּיתָה! נוֹרָא נוֹרָאוֹת!

(יחי ראובן)

אֲקִימָנָה בְּשִׁמְחָה?

"וּנִפְשָׁנוּ קָצָה בַּלָּחִם הַקֶּלֶקֶל" (כא, ה)

אָמַר לָהֶן מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל כְּפוּיֵי טוֹבָה בְּנֵי כְּפוּיֵי טוֹבָה... דְּכַתִּיב וּנִפְשָׁנוּ קָצָה בַּלָּחִם הַקֶּלֶקֶל, וּפִירַשׁ רַש"י: קֵל הוּא הַמֶּן מִפְּנֵי שֶׁהִיָּה נִבְלָע בְּכָל אֲבָרֵיהֶם וְאֵינָם יוֹצְאִין לַחוּץ, קָרָאוּהוּ קֶלֶקֶל וְרָגְנוּ עַל כֵּךְ, וְהִיא הִיָּתָה לָהֶם טוֹבָה גְּדוּלָּה, שֶׁלֹּא הָיוּ צְרִיכִים לְטָרֹחַ וּלְצִאָת שְׁלוֹשׁ פְּרָסָאוֹת לִיפְנוֹת עַכ"ל. (ע"ז ה:).

מַעֲשֵׂה בִּיהוּדֵי מִירוּשָׁלַיִם שֶׁנֶּאֱלָץ לְעֻזּוֹב אֶת הָאָרֶץ בְּשִׁלְחוֹת צְבוּרִית.

הוּא הַתִּיַּצָּב לִפְנֵי רַבָּה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הַגָּאוֹן רַבִּי צְבִי פֶסַח פְּרַנֵּק זצ"ל וְתִינָה בְּפָנָיו אֶת הַבְּעִיּוֹת שֶׁמְצִיקוֹת לוֹ וּבִקְשׁוּ שִׁימְלִיץ טוֹב עֲבוּרוֹ אֶצֶל רַב פְּלוֹנִי.

רַבִּי צְבִי פֶסַח קִיבְּלוּ בְּסִבֵּר פָּנִים יְפוֹת וְכִבְדּוֹ בְּכִבּוּד גְּדוֹל וְאַף הַפְּלִיג בְּשִׁבְחּוֹ, וְכִמּוּבֵן נַעֲנָה לְבִקְשָׁתוֹ וְהִכִּין לוֹ מִכְתָּב הַמִּלְצָה.

הָאִישׁ שֶׁנִּדְּהָם מִקְבָּלַת הַפָּנִים הַחֲמָה וּמִהַכְּבוֹד הַגְּדוֹל שֶׁרָחַשׁ לוֹ, הָיָה בְּטוֹחַ שְׁבֻטָּעוֹת מַחְלִיפּוֹ הָרַב בְּאַחֵר וְהַבִּיעַ תַּמִּיהָתּוֹ: בְּמָה זְכִיתִי לְקָבָלַת פָּנִים כְּזוֹ, הֲרִי אֲנִי אִישׁ פָּשׁוּט וְכִבּוּד הָרַב אֵינוֹ מְכִירֵנִי כָּלֵל... הַשִּׁיב לוֹ הָרַב פְּרַנֵּק: וְדַאי שֶׁאֲנִי מְכִיר וְגַם מוֹקִיר אוֹתָךְ! הֲרִי אֲנִי חַיֵּב לָךְ הַפֶּרֶת הַטוֹב גְּדוּלָּה מִשּׁוֹם מַעֲשֵׂה שֶׁהָיָה: לִפְנֵי עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה יָצָאתִי מִלְּשַׁכַּת בַּיִת הַדִּין ב'חֹרֶבָה', וּבִקְשָׁתִי מִקְּבוּצַת נְעָרִים שֶׁשִּׁחָקָה בְּחֶצֶר, הָאֵם מִיִּשְׁהוּ מוֹכֵן לְגִשַּׁת לַחֲנוּתוֹ שֶׁל ר' אִיצְ'ה יַעֲקֹב בְּרַחוּב הַיְּהוּדִים כְּדִי לְקַנּוֹת עֲבוּרֵי בּוֹל. אֶתָּה אֲמַרְתָּ שֶׁאֲמַנָּם הַחֲנוּת סְגוּרָה, אֲבָל הַתְּנַדְּבָת לְלַכַּת לְסַנִּיף הַדּוֹאֵר הַמְּרוּחָק יוֹתֵר וְהַבֵּאתִי לִי אֶת הַבּוֹל.

סִיִּים הָרַב פְּרַנֵּק וְאָמַר: כָּל הַיָּמִים אֲנִי מַחֲכָה לְהַזְדַּמְנוֹת לְגִמּוּל לָךְ כְּחִסְדְּךָ שֶׁעָשִׂיתָ עִמִּי, טוֹבָה תַּחַת טוֹבָה.

עֲכָשׁוּ שֶׁבָּאָה לְיָדֵי הַהַזְדַּמְנוֹת, הָאֵם לֹא

א גוט שבת